

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย

5.1 ความนำ

จากผลการวิจัยในบทที่ 4 ซึ่งได้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือส่วนที่ 1 เป็นการตรวจสอบค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p และส่วนที่ 2 เป็นการตรวจสอบความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นที่ได้จากวิธีการประมาณค่าแบบช่วงทั้ง 5 วิธี ได้แก่ วิธีแบบวาล์วโดยอาศัยวิธีภาวะน่าจะเป็นสูงสุด วิธีแบบวาล์วโดยอาศัยความแปรปรวนต่ำสุดอย่างเอกรูป วิธีอาศัยการแจกแจงแบบไคสแควร์ วิธีสกอว์ และวิธีบูทสเตรป ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และ 99%

เพื่อให้ได้ข้อสรุปว่าวิธีการประมาณค่าแบบช่วงทั้ง 5 วิธี วิธีการใดมีความเหมาะสมมากที่สุดในแต่ละสถานการณ์ที่ศึกษา จึงนำผลการวิจัยทั้ง 2 ส่วนมาพิจารณาพร้อมกัน ซึ่งเกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาความเหมาะสมของช่วงความเชื่อมั่นนั้น พิจารณาค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ที่ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และมีค่าความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นน้อยที่จะพิจารณาได้ว่าวิธีการประมาณค่าแบบช่วงวิธีนั้นมีความเหมาะสมที่สุดสำหรับสถานการณ์นั้น ๆ โดยผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

5.2 สรุปผลการวิจัย

จากการจำลองข้อมูลภายใต้การแจกแจงแบบทวินามลบ และทำการประมาณค่าแบบช่วงสำหรับพารามิเตอร์ p ด้วยวิธีการประมาณทั้ง 5 วิธีข้างต้น พร้อมทั้งทำการศึกษาเปรียบเทียบค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p และค่าความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่น ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และ 99%

การสรุปผลการวิจัยแสดงดังตารางที่ 5.1 - 5.2 ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 5.1 วิธีการประมาณที่ให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ค่าความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นที่น้อยที่สุด (\checkmark) จำแนกตาม จำนวนครั้งของการเกิดคุณลักษณะที่สนใจ (r) และค่าความน่าจะเป็นในการเกิดคุณลักษณะที่สนใจ (p) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

r	p	วิธีการประมาณ				
		WM	WU	CS	SC	BC
1	0.001			\checkmark		
	0.01				\checkmark	
	0.1	\checkmark				
	0.5	\checkmark				
3	0.001			\checkmark		
	0.01			\checkmark		
	0.1	\checkmark				
	0.5					
5	0.001			\checkmark		
	0.01			\checkmark		
	0.1	\checkmark				
	0.5			\checkmark		
7	0.001			\checkmark		
	0.01			\checkmark		
	0.1	\checkmark				
	0.5					
10	0.001	\checkmark		\checkmark	\checkmark	
	0.01			\checkmark		
	0.1	\checkmark				
	0.5					
20	0.001	\checkmark		\checkmark	\checkmark	
	0.01			\checkmark		
	0.1			\checkmark		
	0.5					\checkmark
30	0.001	\checkmark	\checkmark	\checkmark	\checkmark	\checkmark
	0.01			\checkmark		
	0.1			\checkmark		
	0.5					\checkmark

ตารางที่ 5.1 (ต่อ) วิธีการประมาณที่ให้ค่าความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ค่าความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นที่น้อยที่สุด (\checkmark) จำแนกตาม จำนวนครั้งของการเกิดคุณลักษณะที่สนใจ (r) และ ค่าความน่าจะเป็นในการเกิดคุณลักษณะที่สนใจ (p) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

r	p	วิธีการประมาณ				
		WM	WU	CS	SC	BC
50	0.001					\checkmark
	0.01	\checkmark		\checkmark	\checkmark	
	0.1					\checkmark
	0.5					\checkmark

จากตารางที่ 5.1 ทำให้สามารถสรุปได้ว่า ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% วิธีแบบวาล์วโดยอาศัยวิธีภาวะน่าจะเป็นสูงสุด ให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นน้อยที่สุดในเกือบทุกกรณีของ r และเมื่อพารามิเตอร์ $0.001 \leq p \leq 0.1$

วิธีแบบวาล์วโดยอาศัยความแปรปรวนต่ำสุดอย่างเอกรูป ให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นน้อยที่สุดในกรณีที่ $r = 30$ เมื่อค่าพารามิเตอร์ $p = 0.001$

วิธีอาศัยการแจกแจงแบบไคสแควร์ ให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นน้อยที่สุดในทุกกรณีของ r และเมื่อพารามิเตอร์ $0.001 \leq p \leq 0.1$

วิธีสก็อร์ ให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นน้อยที่สุดในกรณีที่ $r = 1$ เมื่อ $p = 0.01$ และในกรณีที่ $r = 10, 20, 30$ เมื่อค่าพารามิเตอร์ $p = 0.001$

วิธีบูทสเตรป ให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นน้อยที่สุดในกรณีที่ $r \geq 20$ และเมื่อค่าพารามิเตอร์ p เข้าใกล้ 0.5

ในกรณีที่ $r \geq 1$ วิธีอาศัยการแจกแจงแบบไคสแควร์ และวิธีแบบวาล์วโดยอาศัยวิธีภาวะน่าจะเป็นสูงสุดเป็นวิธีที่เหมาะสมในการประมาณค่าแบบช่วง เนื่องจากให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ค่าความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นน้อยที่สุด

ในกรณีที่ $r \geq 30$ วิธีอาศัยการแจกแจงแบบไคสแควร์ และวิธีบูทสเตรปเป็นวิธีที่เหมาะสมในการประมาณค่าแบบช่วง เนื่องจากให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ค่าความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นน้อยที่สุด

ในกรณีที่ $r = 50$ วิธีบูทสเตรปเป็นวิธีที่เหมาะสมในการประมาณค่าแบบช่วง เนื่องจากให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ค่าความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นน้อยที่สุด

ตารางที่ 5.2 วิธีการประมาณที่ให้ค่าความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ค่าความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นที่น้อยที่สุด (✓) จำแนกตาม จำนวนครั้งของการเกิดคุณลักษณะที่สนใจ (r) และ ค่าความน่าจะเป็นในการเกิดคุณลักษณะที่สนใจ (p) ที่ระดับความเชื่อมั่น 99%

r	p	วิธีการประมาณ				
		WM	WU	CS	SC	BC
1	0.001			✓		
	0.01			✓		
	0.1			✓		
	0.5					
3	0.001			✓		
	0.01			✓		
	0.1					
	0.5			✓		
5	0.001	✓		✓		
	0.01			✓		
	0.1			✓		
	0.5			✓		
7	0.001			✓		
	0.01			✓		
	0.1					
	0.5			✓		

ตารางที่ 5.2 (ต่อ) วิธีการประมาณที่ให้ค่าความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ค่าความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นที่น้อยที่สุด (\checkmark) จำแนกตาม จำนวนครั้งของการเกิดคุณลักษณะที่สนใจ (r) และ ค่าความน่าจะเป็นในการเกิดคุณลักษณะที่สนใจ (p) ที่ระดับความเชื่อมั่น 99%

r	p	วิธีการประมาณ				
		WM	WU	CS	SC	BC
10	0.001	\checkmark		\checkmark	\checkmark	
	0.01			\checkmark		
	0.1			\checkmark		
	0.5			\checkmark		
20	0.001	\checkmark		\checkmark	\checkmark	
	0.01	\checkmark		\checkmark		
	0.1			\checkmark		
	0.5					
30	0.001	\checkmark			\checkmark	
	0.01		\checkmark			
	0.1					\checkmark
	0.5					\checkmark
50	0.001	\checkmark	\checkmark	\checkmark	\checkmark	\checkmark
	0.01					
	0.1					
	0.5					

จากตารางที่ 5.2 ทำให้สามารถสรุปได้ว่า ที่ระดับความเชื่อมั่น 99% วิธีแบบวาล์วโดยอาศัยวิธีภาวะน่าจะเป็นสูงสุด ให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นที่น้อยที่สุดในกรณีที่ $r = 5, 10, 20, 30, 50$ เมื่อ $p = 0.001$ และ $r = 20$ เมื่อ $p = 0.01$

วิธีแบบวาล์วโดยอาศัยความแปรปรวนต่ำสุดอย่างเอกรูป ให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นที่น้อยที่สุดในกรณีที่ $r = 30$ เมื่อ $p = 0.01$ และ $r = 50$ เมื่อ $p = 0.001$

วิธีอาศัยการแจกแจงแบบไคสแควร์ ให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นน้อยที่สุด ในกรณีที่ $r = 1, 3, 5, 7, 10, 20, 50$ และเกือบทุกกรณีของพารามิเตอร์ p

วิธีสกอว์ ให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นน้อยที่สุด ในกรณีที่ $r \geq 10$ เมื่อ $p = 0.001$

วิธีบูทสเตรป ให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นน้อยที่สุด ในกรณีที่ $r = 30$ ค่าพารามิเตอร์ p เข้าใกล้ 0.5 และกรณีที่ $r = 50$ เมื่อ $p = 0.001$

ในกรณีที่ $r \geq 1$ วิธีอาศัยการแจกแจงแบบไคสแควร์เป็นวิธีที่เหมาะสมในการประมาณค่าแบบช่วง เนื่องจากให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ค่าความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นน้อยที่สุด

ในกรณีที่ $r = 30$ วิธีบูทสเตรปเป็นวิธีที่เหมาะสมในการประมาณค่าแบบช่วง เนื่องจากให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ค่าความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นน้อยที่สุด

ในกรณีที่ $r = 50$ เมื่อ $p = 0.001$ วิธีการประมาณค่าแบบช่วง ทั้ง 5 วิธี ให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ค่าความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นที่คงที่และเหมือนกัน

ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และ 99% วิธีการประมาณทุกวิธีมีแนวโน้มที่จะให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ลดลงเมื่อ p มีค่าเข้าใกล้ 0.5 และวิธีแบบวาล์วโดยอาศัยวิธีความแปรปรวนต่ำสุดอย่างเอกรูปมีแนวโน้มที่จะให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และเมื่อกรณีที่ $r \geq 1$ และเกือบทุกพารามิเตอร์ p วิธีอาศัยการแจกแจงแบบไคสแควร์ให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ค่าความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นน้อยที่สุด ในขณะที่วิธีบูทสเตรปให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ค่าความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นน้อยที่สุดเมื่อ r มีจำนวนมาก ($r \geq 30$)

5.3 อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยที่ได้ พบว่าการประมาณค่าแบบช่วงสำหรับพารามิเตอร์ p จากข้อมูลตัวอย่างแบบผกผัน ด้วยวิธีแบบวาล์วโดยอาศัยวิธีภาวะน่าจะเป็นสูงสุด เป็นวิธีที่ถูกพิจารณาขึ้นโดย Lui K.J ในปี ค.ศ. 2004 ซึ่งเป็นการสร้างช่วงความเชื่อมั่นภายใต้ส่วนกลับของสถิติทดสอบหรือการใช้ปริมาณหมุน ที่ประมาณด้วยการแจกแจงแบบปกติมาตรฐานตามทฤษฎีบทแนวโน้มนำเข้าสู่ส่วนกลาง โดยสถิติทดสอบหรือปริมาณหมุนที่นำมาใช้คือ $Z = \frac{\hat{p} - p}{\sqrt{\hat{p}^2(1 - \hat{p})/r}}$ พบว่าให้

ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด ในกรณีที่ r มีจำนวนมาก ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ Tian, Tang, Ng และ Chan ในปี ค.ศ. 2009 แต่เมื่อกรณีที่ r มีขนาดเล็กวิธีแบบวาล์วโดยอาศัยวิธีภาวะน่าจะเป็นสูงสุด ให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด ทั้งนี้เกิดความผิดพลาดอันเนื่องมาจากข้อมูลตัวอย่างขาดคุณสมบัติของการเป็นตัวอย่างสุ่ม นั่นคือ ในกรณีที่ตัวแปรสุ่มมีการแจกแจงแบบทวินามลบ ข้อมูลตัวอย่างขาดความเป็นอิสระต่อกัน เพราะจากการที่ทำการทดลองสุ่มซ้ำเป็นกระทำต่อเนื่องไปจนกว่าจะได้จำนวนของผลสำเร็จครบตามจำนวน r ครั้งที่ต้องการ นั้นหมายความว่า n มีคุณสมบัติของการเป็นตัวแปรสุ่มแต่ในมุมมองของตัวแปรสุ่มที่มีการแจกแจงแบบจีโอเมตริก ซึ่งเป็นการทดลองสุ่มที่อิสระต่อกันจำนวน r ครั้ง ด้วยพารามิเตอร์ p ที่เท่ากัน ซึ่งถ้ามองในมุมมองนี้ตัวอย่างสุ่มจะเป็นอิสระต่อกันและมีรูปแบบการแจกแจงที่เหมือนกัน

สำหรับวิธีแบบวาล์วโดยอาศัยความแปรปรวนต่ำสุดอย่างเอกรูป เป็นวิธีที่ถูกพิจารณาขึ้นโดย Lui K.J ในปี ค.ศ. 2004 ซึ่งเป็นการสร้างช่วงความเชื่อมั่นโดยมีการปรับตัวประมาณแบบจุดสำหรับพารามิเตอร์ p จากเดิมที่ตัวประมาณ ดังกล่าวคือ $\hat{p} = \frac{r}{r+y}$ แล้วปรับมาใช้เป็นตัวประมาณที่ไม่เอนเอียงและมีความแปรปรวนต่ำที่สุด คือ $\tilde{p} = \frac{r-1}{r+y-1} = \frac{r-1}{N-1}$ เป็นการสร้างช่วง

ความเชื่อมั่นภายใต้ส่วนกลับของสถิติทดสอบหรือการใช้ปริมาณหมุน ที่ประมาณด้วยการแจกแจงแบบปกติมาตรฐานตามทฤษฎีบทแนวโน้มนำเข้าสู่ส่วนกลาง โดยสถิติทดสอบหรือปริมาณหมุนที่นำมาใช้คือ $Z = \frac{\tilde{p} - p}{\sqrt{\tilde{p}(1 - \tilde{p})/N - 2}}$ พบว่า วิธีแบบวาล์วโดยอาศัยวิธีความแปรปรวนต่ำสุดอย่าง

เอกรูปมีแนวโน้มนำที่จะให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด

สำหรับวิธีอาศัยการแจกแจงแบบไคสแควร์ เป็นการสร้างช่วงความเชื่อมั่น โดย

$$Z^2 = \left(\frac{\hat{p} - p}{\sqrt{\hat{p}^2(1-\hat{p})/r}} \right)^2 \sim \chi_{2r}^2$$

ภายใต้การแจกแจงแบบไคสแควร์ ด้วยองศาความเป็นอิสระเท่ากับ $2r$ พบว่าเกือบทุกกรณีของ r วิธีการสร้างช่วงความเชื่อมั่นโดยวิธีอาศัยการแจกแจงแบบไคสแควร์ ให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด และให้ความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นน้อยที่สุด แต่จะให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ลดลงเมื่อค่าพารามิเตอร์ p เข้าใกล้ 0.5

สำหรับวิธีสกอว์ ถูกคิดขึ้นโดย Tian, Tang, Ng และ Chan เมื่อปี 2009 ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่าวิธีสกอว์ ในทุกกรณีของ r มีแนวโน้มให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% แต่ให้ความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นไม่น้อยที่สุด และที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 99% ให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ลดลง ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ Tian, Tang, Ng และ Chan

สำหรับวิธีบูทแอสตราป เป็นการสร้างช่วงความเชื่อมั่นภายใต้แนวทางที่อิงการคำนวณด้วยคอมพิวเตอร์ โดยอาศัยการจำลองข้อมูลด้วยเทคนิคการสุ่มซ้ำ ตามแนวคิดของแบรดลีย์ เอเฟรอน ซึ่งผลการวิจัยพบว่าวิธีบูทแอสตราป ให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ไม่น้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด ในกรณีที่ r มีจำนวนมาก เมื่อค่าพารามิเตอร์ p เข้าใกล้ 0.5 แต่ทั้งนี้วิธีบูทแอสตราปก็ยังคงเกิดความผิดพลาดขึ้น ซึ่งจะเห็นได้จากค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุมค่าพารามิเตอร์ p ที่ค่อนข้างต่ำกว่าระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด ในกรณีที่ r มีขนาดเล็ก ทั้งนี้เนื่องมาจากชุดข้อมูลตัวอย่างตอนเริ่มต้นสะท้อนข้อมูลของประชากรได้ไม่เพียงพอ ทำให้ฟังก์ชันมวลของความน่าจะเป็น (Probability Mass Function) ผิดเพี้ยน เมื่อนำมาสร้างช่วงความเชื่อมั่นจึงส่งผลให้ค่าประมาณความน่าจะเป็นของการครอบคลุม และความกว้างเฉลี่ยของช่วงความเชื่อมั่นผิดเพี้ยนตาม

5.4 ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นศึกษาเปรียบเทียบวิธีการประมาณค่าแบบช่วงสำหรับพารามิเตอร์ p จากข้อมูลตัวอย่างแบบผกผัน 5 วิธี ซึ่งได้แก่ วิธีแบบวาล์วโดยอาศัยวิธีภาวะน่าจะเป็นสูงสุด วิธีแบบวาล์วโดยอาศัยวิธีความแปรปรวนต่ำสุดอย่างเอกรูป วิธีอาศัยการแจกแจงแบบไคสแควร์ วิธีสกอว์ และวิธีบูทแอสตราป พบว่ามีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ทั้งนี้หากต้องการ

ศึกษาถึงการประมาณค่าแบบช่วงสำหรับพารามิเตอร์ p จากข้อมูลตัวอย่างแบบผกผันนั้น จึงควรมีการศึกษาถึงทฤษฎีความน่าจะเป็นและทฤษฎีการอนุมานทางสถิติอย่างชัดเจนทั้งในส่วนของการนำทฤษฎีแนวโน้มนำเข้าสู่ส่วนกลางมาประยุกต์ใช้ สถิติทดสอบ และคุณสมบัติของตัวประมาณแบบจุด

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved